

I

*H*et toelatingsproces van Atwood had zes maanden opgeslokt en alle ouders bijna tot waanzin gedreven met alle open dagen, kennismakingen en diepgaande gesprekken, soms wel twee, en de evaluatie van elk kind. Als er al een broer of zus op de school zat was dat een voordeel, maar de kinderen werden allemaal op hun eigen verdiensten beoordeeld, of ze nu een broer of zus op school hadden of niet. Atwood was een van de weinige gemengde particuliere scholen in San Francisco – de meeste oude, gevestigde instituten lieten alleen jongens of meisjes toe – en het was de enige die van groep twee tot en met het eindexamen van de middelbare school liep, wat heel aantrekkelijk was voor ouders die het hele proces niet nog eens wilden doorlopen bij de keus voor de middelbare school of een overstap na de onderbouw.

De uitslagen waren eind maart verstuurd, en ze waren met net zoveel spanning tegemoetgezien als een toelatingsbrief van Harvard of Yale. Sommige ouders gaven ruiterslijk toe dat het eigenlijk krankzinnig was, maar toch vonden ze het de moeite waard. Atwood was een geweldige school, zeiden ze, waar iedere leerling de individuele begeleiding kreeg die hij of zij

nodig had. De school had ook een enorme sociale status (waar ze liever niet over praatten), en leerlingen die hun best deden op de middelbare school werden doorgaans toegelaten op fantastische vervolgopleidingen, zoals de eerbiedwaardige Ivy League-universiteiten. Een kind op Atwood krijgen was een meesterzet. De school telde ongeveer zeshonderdvijftig leerlingen, was gunstig gelegen in Pacific Heights en had kleine klassen. Beroepskeuze- en studiebegeleiding en psychologische ondersteuning behoorden tot het standaard dienstenpakket.

Toen de nieuwe leerlingen van groep twee voor het eerst naar school mochten, op de eerste woensdag van september, was het een van die zeldzame warme nazomerdagen in San Francisco. Het was al sinds zondag overdag meer dan dertig graden, en 's nachts werd het nauwelijks koeler. Het was maar een of twee keer per jaar zo warm, en iedereen wist dat zodra de mist aan kwam rollen, wat onvermijdelijk zou gebeuren, de warmte voorbij zou zijn. Dan was het overdag weer een graad of vijftien, met stevige windvlagen, en 's nachts een graad of tien.

Marilyn Norton genoot meestal van mooi weer, maar nu ze negen maanden zwanger was en elk moment kon bevallen, viel het haar zwaar. Ze was in verwachting van haar tweede kind, weer een jongetje, en het zou een forse baby worden. Ze kon zich amper bewegen in de hitte, en haar enkels en voeten waren zo gezwollen dat ze haar voeten alleen nog in rubberen teenslippers had kunnen krijgen. Ze droeg een reusachtige witte korte broek die te strak zat en een wit t-shirt van haar man dat om haar bolle buik spande. Ze had niets meer wat nog paste, maar het kind zou nu snel komen. Ze was allang blij dat ze nog bij Billy's eerste schooldag kon zijn. Hij had ertegen opgezien, en ze wilde hem steunen. Zijn vader Larry had hem zullen brengen, tenzij Marilyn moest bevallen, want dan zou de buurvrouw het doen, maar Billy wil-

de het liefst zijn moeder bij zich hebben die eerste dag, zoals alle kinderen. Ze was dus blij dat ze er was, en Billy hield haar hand stevig vast toen ze naar het mooie, moderne schoolgebouw liepen. Het was vijf jaar tevoren gebouwd, met veel financiële steun van de ouders van de toenmalige leerlingen en dankbare ouders van ex-leerlingen die goed terecht waren gekomen.

Toen ze vlak bij de school waren, keek Billy gespannen naar zijn moeder op. Hij hield een kleine football onder zijn arm geklemd en hij miste zijn twee middelste voortanden. Hij had een dikke bos krullend rood haar en een brede glimlach, net als zijn moeder. Wanneer hij lachte, zag hij er zo snoezig uit zonder zijn voortanden dat zijn moeder wel moest grinniken. Billy was een schattig kind, nooit lastig. Hij wilde het iedereen naar de zin maken, deed lief tegen haar en wilde dolgraag in de smaak vallen bij zijn vader, en hij wist dat hij dat kon bereiken door met hem over sport te praten. Hij onthield alles wat zijn vader hem over elke wedstrijd vertelde. Hij was vijf, en hij zei nu al een jaar dat hij later bij de 49ers wilde footballen. 'Mijn zoon!' zei Larry Norton altijd trots. Hij was bezeten van football, honkbal en basketbal. Hij speelde golf met zijn cliënten en tenniste in het weekend. Elke ochtend trainde hij braaf en hij spoorde zijn vrouw aan dat ook te doen. Ze had een fantastisch figuur, als ze niet zwanger was tenminste, en ze was met hem blijven tennissen tot ze te dik werd om nog naar de bal te kunnen rennen.

Marilyn was dertig. Ze had Larry acht jaar eerder leren kennen bij de verzekeringsmaatschappij waar ze allebei werkten. Het was haar eerste baan geweest na haar studie. Larry was acht jaar ouder dan zij en een knappe vent. Hij had haar meteen opgemerkt en haar geplaagd met haar koperrode haar. Alle vrouwen op kantoor vonden hem een lekker ding en wil-

den met hem uit, maar Marilyn was de gelukkige winnaar, en ze was op haar vierentwintigste met hem getrouwd. Ze raakte al snel in verwachting van Billy, en ze had vijf jaar gewacht voordat ze weer zwanger raakte. Larry was opgetogen toen hij hoorde dat hij nog een zoon kreeg; ze zouden hem Brian noemen.

Larry was korte tijd professioneel honkballer geweest in de minor leagues. Hij had een legendarische werparm, en iedereen geloofde dat hij daarmee in de major leagues zou komen, maar een verbrijzelde elleboog door een skiongeluk had een einde gemaakt aan zijn honkbaltoekomst, en hij was het verzekeringswezen in gegaan. Het had hem verbitterd, en hij had de neiging te veel te drinken en dan met vrouwen te flirten. Hij zei altijd dat hij gewoon een gezelligheidsdrinker was. Hij was de gangmaker op elk feest. En na zijn huwelijk met Marilyn had hij zijn baan opgezegd en was hij voor zichzelf begonnen. Het verkopen zat hem in het bloed, en hij had een heel succesvol assurantiebedrijf opgebouwd waar zijn gezin goed van kon leven, met veel luxe. Hij had een mooi huis in Pacific Heights gekocht en Marilyn hoefde niet meer te werken. Larry's favoriete cliënten waren de professionele topsporters, die hem vertrouwden. Daar dreef zijn bedrijf op. Hij was nu achtendertig, en hij had een goede reputatie en een degelijke onderneming. Hij vond het nog steeds jammer dat hij zelf geen beroepssporter was, maar hij gaf grif toe dat hij een geweldig leven had, een knappe vrouw en een zoon die ooit profsporter zou worden, als Larry het voor het zeggen had. Larry Nortons leven was anders verlopen dan hij had gepland, maar hij was een gelukkig mens. Hij had niet bij Billy's eerste schooldag kunnen zijn, omdat hij die ochtend een werkontbijt had met een van de 49ers. Zijn cliënten gingen altijd voor, zeker als het sterren waren. Maar er waren maar weinig andere vaders meegekomen, en Billy vond het niet erg.

Zijn vader had hem een gesigioneerde football en wat footballkaartjes beloofd van de speler met wie hij ging ontbijten. Billy was dolblij, en hij nam er genoeg mee dat alleen zijn moeder met hem meeding.

De juf die de kinderen bij de deur opwachtte, glimlachte hartelijk naar Billy, die verlegen naar haar opkeek, zonder de hand van zijn moeder los te laten. De juf was mooi en jong, met lang blond haar. Ze zag eruit alsof het ook haar eerste dag was. Op haar naamplaatje stond dat ze onderwijsassistent was en juf Pam heette. Billy kreeg ook een naamplaatje op en toen ze binnen waren, bracht zijn moeder hem naar zijn lokaal, waar al een stuk of tien kinderen aan het spelen waren. Zijn juf kwam hem meteen begroeten en vroeg of hij zijn football niet liever in zijn kastje legde, zodat hij zijn handen vrij had om te spelen. Ze heette juf June, en ze was ongeveer net zo oud als Billy's moeder.

Billy aarzde even en schudde toen zijn hoofd. Hij was bang dat iemand zijn football zou stelen. Marilyn stelde hem gerust en haalde hem over te doen wat de juf zei. Ze hielp hem zijn kasje te vinden in de rij open kastjes waar al spullen van andere kinderen en een paar truien in lagen. Toen ze weer in het lokaal kwamen, zei juf June dat hij vast wel zin had om met de blokken te spelen tot de klas compleet was. Hij dacht erover na en keek weifelend naar zijn moeder, die hem een duwtje in de richting van de blokkenhoek gaf.

'Thuis speel je toch ook graag met blokken?' spoorde ze hem aan. 'Ik blijf echt wel. Ga jij maar spelen. Ik zit hier.' Ze wees naar een stoeltje en liet zich er met veel moeite op zakken. Ze zou een hijskraan nodig hebben om weer overeind te komen, dacht ze. Juf June liep met Billy mee naar de blokken en hij begon een fort te bouwen met de grootste. Hij was een flinke jongen, lang en sterk, tot genoeg van zijn vader. Larry kon zich goed voorstellen dat zijn zoon foot-

baller zou worden. Hij had gezorgd dat het Billy's droom werd zodra de jongen kon praten, en zelf had hij ervan gedroomd sinds hij zijn stevige baby voor het eerst had vastgehouden. Billy was forser dan de meeste kinderen van zijn leeftijd, maar hij was een zachtaardige, lieve jongen. Hij deed nooit agressief tegen andere kinderen en had veel indruk gemaakt tijdens de evaluatie voor Atwood. Uit de tests was gebleken dat hij niet alleen een goede motoriek had voor zijn leeftijd, maar ook heel intelligent was. Marilyn kon zich nog steeds niet goed voorstellen dat haar tweede zoon net zo geweldig zou zijn als Billy. Hij was top. En al spelend met de blokken vergat hij zijn moeder, die ongemakkelijk op het stoeltje zat en naar de andere kinderen keek die binnenkwamen.

Ze zag een jongetje met grote blauwe ogen en zwart haar het lokaal in komen. Hij was kleiner dan Billy, en pezig. En ze zag dat hij een speelgoedpistooltje in de broeksband van zijn short droeg, en een sheriffster op zijn shirtje. Ze dacht dat speelgoedwapens niet toegestaan waren op de school, maar het was juf Pam zeker ontgaan bij de deur. Er waren ook zoveel kinderen tegelijk aangekomen. Het jongetje, dat Sean heette, was ook door zijn moeder gebracht, een knappe blonde vrouw in spijkerbroek en een wit t-shirt, een paar jaar ouder dan Marilyn. Sean hield net als Billy de hand van zijn moeder stevig vast, en een paar minuten later ging hij ook naar de blokkenhoek, glimlachend nagekeken door zijn moeder. Sean ging naast Billy zitten en pakte een paar blokken. De jongens besteedden geen aandacht aan elkaar.

Binnen de kortste keren zag juf June het pistooltje en sprak Sean erop aan. Zijn moeder keek toe. Ze had geweten dat hij het niet bij zich zou mogen houden op school. Ze had een zoon in de brugklas, Kevin, dus ze kende de regels, maar Sean had het pistooltje per se willen meenemen. Connie O'Hara

had zelf lesgegeven voor haar huwelijk, dus ze wist hoe belangrijk regels waren, en nadat ze had geprobeerd Sean duidelijk te maken dat hij het pistooltje niet mee mocht nemen, had ze besloten het aan zijn juf over te laten. Juf June liep met een vriendelijke glimlach naar Sean toe.

‘Zullen we dat maar in je kastje leggen, Sean? Je mag je sheriffster ophouden.’

‘Ik wil niet dat iemand mijn pistool afpakt,’ zei hij gedecideerd.

‘Dan geven we het aan je moeder. Ze kan het je teruggeven wanneer ze je komt halen. Maar in je kastje hier is het ook veilig, hoor.’ Alleen wilde juf June niet dat hij het pistool stiekem weer uit het kastje zou pakken en in de broeksband van zijn short zou steken.

‘Misschien heb ik het nodig,’ zei Sean terwijl hij probeerde een groot blok op zijn toren te zetten. ‘Misschien moet ik iemand arresteren,’ legde hij juf June uit.

Die knikte ernstig. ‘Ik begrijp het, maar ik geloof niet dat je hier iemand hoeft te arresteren. Je vriendjes hier staan allemaal aan de goede kant.’

‘Misschien komt er een rover of een boef de school in.’

‘Dat laten we niet gebeuren. Er zijn hier geen boeven. Kom, we geven je pistool aan je moeder,’ zei juf June vastbesloten. Ze hield haar hand op. Sean nam haar onderzoekend op om te zien of ze het echt meende, en hij zag dat ze niet zou toegeven. Onwillig haalde hij het pistooltje uit zijn short en gaf het aan de juf, die ermee naar Connie liep en het aan haar gaf. Connie, die bij Billy’s hoogzwangere moeder stond, bood juf June haar verontschuldiging aan, stopte het pistooltje in haar tas en ging op het stoeltje naast Marilyn zitten.

‘Ik wist dat het zou gebeuren. Ik ken de regels. Ik heb een zoon in de brugklas. Maar Sean wilde de deur niet uit zonder

zijn pistool,' zei Connie met een meewarige glimlach tegen Marilyn.

'Billy had zijn football meegebracht. Hij heeft hem in zijn kastje gelegd.' Marilyn wees naar Billy, die naast Sean aan het spelen was.

'Wat mooi, dat rode haar,' zei Connie bewonderend. De twee jongens speelden vredig zij aan zij, zonder een woord te wisselen. Toen kwam er een klein meisje naar de blokkenhoek. Ze zag eruit als een reclame voor de perfecte kleuter. Ze had prachtig lang, blond haar met krulletjes en grote blauwe ogen, en ze droeg een mooie roze jurk, witte sokjes en roze glitterschoentjes. Het was net een engeltje, en zodra ze er was, pakte ze zonder iets te zeggen het grootste blok uit Billy's handen en legde het voor zich neer. Billy was perplex, maar deed niets. En zodra het meisje het blok had neergelegd, zag ze het blok dat Sean net op zijn toren wilde zetten en pakte dat ook af. Ze wierp de beide jongens een dreigende blik toe en pakte meer blokken, verbijsterd gadeslagen door de jongens.

'Dat vind ik nu zo leuk aan gemengd onderwijs,' fluisterde Connie Marilyn toe. 'Het leert ze al jong met elkaar om te gaan, net als in het echte leven, niet alleen maar jongens of alleen maar meisjes.' Het meisje pakte nog een blok van Billy af. Hij leek op het punt te staan in huilen uit te barsten, en Sean keek haar kwaad aan toen ze van hem ook nog een blok afpakte. 'Het is maar goed dat ik zijn pistool in mijn tas heb. Hier zou hij haar beslist voor arresteren. Ik hoop maar dat hij haar geen klap geeft,' zei Connie terwijl beide moeders naar hun zoon keken terwijl het engeltje/duiveltje zonder zich iets van de jongens aan te trekken verder bouwde aan haar eigen toren. Zij was de baas van de blokkenhoek en de jongens hadden het nakijken. Ze hadden geen van beiden ooit zo iemand gezien of het hoofd geboden. Er stonden twee namen

op haar naamplaatje: GABRIELLE en GABBY. Ze zwiepte haar lange blonde haar over haar schouders terwijl de jongens haar verbluft aankeken.

Een ander meisje liep de blokkenhoek in, keek even en koerste toen naar de speelkeuken. Ze begon met potten en pannen te redderen, deed de oven open en dicht en zette dingen in de oven en in de speelgoedkoelkast. Ze leek het heel druk te hebben. Ze had een lief gezichtje en ze droeg haar lange haar in twee strakke vlechten. Ze had een tuinbroek met korte pijpen, gymschoenen en een rood t-shirt aan. Ze ging zo op in haar spel dat ze geen aandacht had voor de andere kinderen, maar die keken alle drie op toen er een vrouw in een donkerblauw mantelpak naar haar toe liep en haar een afscheidsoen gaf. Ze had net zulk bruin haar als haar dochter, maar dan opgestoken. Ondanks de hitte had ze het jasje van haar mantelpak aan, met daaronder een witte blouse, en ze droeg een panty en liep op hakken. Ze zag eruit als een advocaat, bankier of directeur. En haar dochter leek het niet erg te vinden dat ze wegging. Je kon zien dat ze eraan gewend was zich zonder haar moeder te redden, in tegenstelling tot de beide jongens, die hun moeder hadden gevraagd te blijven.

Op het naamplaatje van het meisje met de vlechten stond IZZIE. Na het vertrek van haar moeder stelden de twee jongetjes zich waakzaam op. Het eerste meisje had hen bang gemaakt, dus lieten ze haar en de blokkenhoek links liggen. Hoe lief het meisje er ook uitzag, ze was niet aardig. Izzie, die druk bezig bleef in de keuken, zag er veel vriendelijker uit.

‘Wat doe je daar?’ vroeg Billy.

‘Ik maak het middageten,’ zei het meisje op een toon alsof het vanzelf sprak. ‘Waar heb jij zin in?’ Ze had mandjes met plastic eten uit de koelkast en de oven gepakt en op schalen gerangschikt, en er stond een picknicktafeltje bij de keuken. Atwood had fantastisch speelgoed voor de kleuters. Dat was

een van de dingen waar ouders van aankomende leerlingen altijd enthousiast over waren tijdens de rondleidingen. De school had ook een gigantisch speelterrein, een enorme gymzaal en uitstekende sportfaciliteiten. Dat vond Larry, Billy's vader, zo goed aan de school, terwijl Marilyn het onderwijsniveau belangrijker vond. Ze wilde dat Billy meer leerde dan alleen met een bal spelen. Larry was een geslepen zakenman en een goed verkoper, en hij had charisma in overvloed, maar hij had weinig geleerd op school. Marilyn wilde ervoor zorgen dat haar zoons wel iets leerden.

'Echt waar?' vroeg Billy aan Izzie. Hij had grote ogen opgezet van verbazing, en Izzie schoot in de lach. Zijn ogen drukten al zijn kinderlijke onschuld en vertrouwen uit.

'Natuurlijk niet, gekkie,' wees Izzie hem goedmoedig terecht. 'We doen maar alsof. Wat wil je eten?' Ze leek echt geïnteresseerd te zijn.

Billy bestelde 'O, geef mij maar een hamburger en een hotdog met ketchup en mosterd en frietjes. Geen augurk.'

'Komt eraan,' zei Izzie achteloos. Ze gaf Billy een bord vol plastic eten en wees naar de picknicktafel. Hij ging zitten.

Toen richtte Izzie zich tot Sean. Ze was als vanzelf het moedertje van de groep geworden dat voor iedereen zorgde. 'En jij?' vroeg ze met een glimlach.

'Pizza,' zei Sean ernstig, 'en ijs met warme chocoladesaus.' Izzie had het allebei in haar arsenaal plastic eten, en ze gaf hem zijn bestelling. Ze leek net een kok in een fastfoodrestaurant. Toen kwam het engeltje in de roze jurk met de roze glitter schoenen erbij.

'Heeft jouw vader een restaurant?' vroeg Gabby belangstellend aan Izzie. Izzie zag er heel efficiënt uit als keukenprinses.

'Nee, hij is advocaat, maar dan voor arme mensen. Die helpt hij als andere mensen gemeen tegen ze zijn. Hij werkt voor